

Copiii care nu mai au

Lorena Craia

Suntem copiii alergării-n cerc,
Și ne pândesc păduri cu gâtul berc,
O să ucidem tot ce-i de ucis,
Chiar toamna cea visată de cais.

Pășim cu timpul într-un ceas mărunț,
Din sânul nopții, laptele cărunț
Îndrumă cocoșatele femei,
Cu iarna până-n florile de tei.

Dormiți! Dormiți, vă rog, suntem cuminți,
Ne scuipe moartea asta printre dinți
Și până să ne prindem orizont,
Ne mestecă pământ cu osul bont.

Suntem copiii alergării-n punct,
Pășim cu timpul într-un ceas defunct,
O dată să mai spunem ce-i de spus,
Cu primăvara-n pântecul distrus.

Uitați-vă cum zările de pini
Sunt și mai mici, iar noi tot mai puțini.
Acum ați înțeles tot ce era:
O vară sinucisă până-n ea.

22 aprilie 2017 - 15 decembrie 2018, Constanța